

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. január 26.
(csütörtök)**

Földvári Tibor

JELET KÉRNI VAGY AZ ÚRBAN BÍZNI

Köszöntés igéje: Zsoltár 125,1-2

Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll. Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké.

Énekek: 121; 479

Lekció: Ézsaiás 38,22

Alapige: Ézsaiás 38,22

És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegegyek az Úr házába?

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hódolattal imádtunk téged a zsoltár éneklése közben is. Önmagában ez is olyan csodálatos: az ószövetségi hívő emberek, lelki vezetők énekei, imádságai a te kijelentésed által nekünk is ugyanolyan személyes üzenetté lehetnek, rólad beszélnek, neked szólnak. És köszönjük, hogy mindebben már az ószövetségi időben is felragyoghatott az Úr Jézus személye, megváltó műve, megtartó volta.

Áldunk, hogy mi az Ószövetség lapjain is őt ismerhetjük meg és így téged. Köszönjük neked, hogy ez akkor is igaz, amikor nekünk is lehet, hogy éppen

JELET KÉRNI VAGY AZ ÚRBAN BÍZNI

---

olyan bajaink, nehézségeink vannak, amiről a zsoltárok is szólnak. Köszönjük, hogy mi minden nehéz körülmény között is tudhatjuk, ki vagy te. Segíts ezt hittel vallani, egymást is bátorítani, vigasztalni, amikor szükséges.

Áldunk téged, hogy a háborúban szenvedő lelki testvéreinket, különösen is magyar lelki testvéreinket, meg különösen is a mi magyar véreinket ugyanúgy védelmezed, oltalmazod. Segíts ezt, hittel kérni is tőled, meg hinni akkor is, amikor halljuk a szomorú híreket.

Köszönjük, hogy te vagy ennek a világnak Ura, és áldunk téged, hogy bármilyen gonoszság ellenére is te mindig tudod, mi a terved és célod. Segíts, hogy ők is meg mi is a magunk helyén, akik a tiéd lehetünk, ezzel a reménységgel legyünk, a bajokat is így hordozzuk el alázattal, de bizalommal.

És köszönjük neked, hogy te adhatsz szabadítást. Áldunk, hogy a gyülekezet közösségében is újra meg újra kérhetünk is erre. És köszönjük neked, amikor kézzelfogható lesz a te megtartó személyed. De addig is, amíg ez bekövetkezik, hadd tekintsünk rád megtartó Úrként, ahogy énekeltük ebben a zsoltárban is, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Azok a szomorú hírek, amik előttünk vannak, tegnap is, ma is a háborús helyzettel kapcsolatban, hogy hogyan szenvednek a magyarok Kárpátalján, mennyi igazságtalanság történik, az ember szíve megszakad, mert szeretne segíteni, de fizikailag sok mindent nem lehet. És bennem is megfordult tegnap is, ma is, folyamatosan ott van az a kérdés, hogy meddig lesz ez, meddig túri az Úr. De jó lenne már tapasztalni a szabadítás tényét, akkor én is felszabadultabban tudnék talán imádkozni, még bizonyosabban az Úrba vetett bizalom tekintetében.

De ahogy olvastuk a kalauz szerint ezeket a részeket, előttünk vannak a megelőző két részben, a 36-37.-ben háborús helyzetre vonatkozóan, itt pedig, a 38-39.-ben Ezékiás király személyes élethelyzete, életveszélyben létele kapcsán látszik, hogy az Úr akkor is Úr, amikor még nem biztos, hogy tapasztalható az ő megoldása, tapasztalható az, amit esetleg meg is ígért. És most ki lehet mondani a szót, ami majd az igehirdetés címe is lesz: jel. Jelet kérni vagy az Úrban bízni.

A jel kérése Ezékiásnak egyértelműen meghatározta azt az élethelyzetet, amiben ő volt akkor és ott. De ahogy olvastuk éppen ma is a folytatásban, meghatározó lett arra nézve is, ami majd aztán az ő halála után a királyi dinasztia életében meg Isten ószövetségi népének az életében is végbe megy. Nem volt mindegy, hogy Ezékiás számára ez a jelkézés vajon az Úrba vetett bizalmából fakadt vagy nem. Szeretnénk megvizsgálni, hogy mire is vonatkozott az ő jelkézése és mit is jelent, amikor az Úrban bízó, ha jelet kér, ha nem jelet kér, csakugyan úgy bízik az Úrban, hogy megtapasztalja ebből a bi-

zalomból fakadóan az Úr jelenlétének azt a valóságát, ami az igazi békeséget meg az igazi megtartatást jelenti a szó fizikai értelmében is.

Ezékiás jelképe. Nagyon fontos, hogy itt Ézsaiás kijelentése leírásában, a prófétai kijelentésben ez a bibliai vers itt a végén van ennek az eseménytörténet-leírásnak. Ha esetleg olvastátok a szövegösszefüggések miatt a Királyok 2. könyve 20. részében, ott máshol van ez a bibliai versben leírt történeti mozzanat. Ott rögtön az elején Ézsaiás és Ezékiás beszélgetésében. Ennek majd fontos üzenetértéke lesz a személyes üzenet tekintetében is.

Az is biztos – és hadd mondjam újra ki –, hogy mindenképpen fontos kapcsolat van Ezékiás (aki ugye király) életének abban a helyzetében is, amikor a népe, az egész nép van veszélyben, mert az asszír sereg támad (36-37. részek), meg most is, amikor ő van életveszélyben. Mindkét oldalon fenyegetettségben a király. Csak az egyiknél nemzeti fenyegetettség, a másikonál személyes betegség. És nem mindegy, hogy a király hogyan éli meg az Úrba vetett bizalmát.

És elmondható, olyan szomorú így mondani, hogy újra, mert még mindig van háború, hogy a szó fizikai értelmében is háborús helyzetben vannak lelki testvéreink az orosz-ukrán háborúban szenvedők közül, bárhol is laknak. Számukra, ami itt történik, ami itt kijelentetett a Bibliában, még személyesebbé lehet. Nekünk csak a miattuk aggódó szeretet, de mi is tapasztaltuk esetleg ezt, hogy halálos betegség. Temettünk is, gyászoltunk is az elmúlt hetekben, mert valakik halálos betegségben szenvedtek.

A nemzeti meg a személyes fenyegetettség, életveszély is különösen nehézé teszi ezt a kérdést, hogy vajon az Úrban tudunk-e bízni – és most ki mondom – esetleg akkor is, ha nincs jel. Mert a jelképe Ezékiás életében is meg a Biblia többi helyein mindenképpen valamilyen módon erősíteni akart, a hitet erősíteni akarta. És több olyan történet van, ahol az Úr maga parancsolja is, hogy kérjen jelet a szolgája. Például Ezékiás édesapja, Akház. Hiába volt istentelen király, de az Úr mondta neki, hogy kérjen jelet. Persze ő nem akart kérni. Ezékiásnál azt látjuk, ő viszont kér jelet. Az a kérdés, hogy ez a jelképe vajon a bizalmából fakadt-e vagy sem?

Itt a történetleírásban úgy van előttünk a prófétai kijelentésben – most újra hadd húzzam alá –, hogy Ezékiás (38. rész 1. verse) „azon napokban halálos betegségbe esett”. Ezek az „azon napok” ez még az asszír támadást megelőző időszak. Ha Szanhérib király az Úr Jézus születése előtt 701-ben támadta meg Jeruzsálemet, ami a megelőző két rész történetleírása, akkor akár a 701-es esztendő vagy 702, maximum 703. Nem sokkal e támadás előtt Ezékiás halálos beteg lett.

Viszont csodálatosan meggyógyult. És az ézsaiási kijelentésben az ő csodás gyógyulásának a leírása ilyen gyors bemutatása van előttünk. Itt nincs ott az a párbeszéd az elején a történetleírásban, ami a Királyok könyvében sokkal inkább jellemző. Az Úr Lelke Ézsaiást úgy vezeti, hogy legyen előttünk,

JELET KÉRNI VAGY AZ ÚRBAN BÍZNI

---

hogy mi is történt Ezékiással a halálos betegsége idején. Csodás gyógyulás, kapott jelet az Úrtól azonnal – olvashattuk itt az elején. Aztán olvashattuk Ézsaiásnál – és ez csak itt van – Ezékiásnak azt az imádságát, ami a gyógyulás után elhagyta a száját, ami betölti a szívét.

És talán számotokra is az egyik legkedvesebb aranymondásként ott szokott az emlékünkből lenni: „Ímé, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet!” Hadd jegyezzem meg, hogy ott az áldás kifejezés az a 'shalom' a héberben, ami a béke, a biztonság, a nyugalom, a szó fizikai meg a szó lelki értelmében egyaránt. Itt a szövegösszefüggés miatt Károli áldásként fordítja. De például ez a béke kifejezés, nyugalom kifejezés ugyanazzal a szóval a 39. rész utolsó versében is ott van: „Akkor monda Ezékiás Ézsaiásnak: Jóságos az Úrnak beszéde, amelyet te szóltál! És monda: Csak napjaimban legyen béke és állandóság!” Tehát hogy az uralkodásom alatt legyen shalom, legyen béke – ahogy a zsidó emberek köszönnek ma is.

Benne van tehát Ezékiás imájában – visszatérve a 38. részhez –, hogy ő nemcsak fizikailag élte át az Úr szabadítását – és ez nagyon fontos –, hanem lelkileg is. Elmondta, hogy milyen sok bűnét vetette az Úr a háta mögé. Ebben a halálos betegségben Ezékiás fölismerte azt, amit én tudok, hogy Pasaréten is vagy az otthoni gyülekezetemben is, ahol én felnőttem, nagyon sok drága hívő testvér átélt. Nagyon nehéz volt a súlyos betegség, a kórházi ágyon fekvés akár hetekig is, de közben megtapasztalták és erről tettek bizonyosságot, az Úr mennyi mindentől tisztította őket, helyreállította, egy nagy reformáció, gyógyulás testileg és lelkileg is.

Ahogy a Királyok 2. könyve 20. részében le van írva ez a bibliai történet, ott is érzékelteti Ezékiás jelképe, hogy azért ez neki fontos. Ott arról van szó, ha valaki esetleg nem olvasta volna, ott rögtön az elején Ézsaiással párbeszédben van, és Ezékiás megkérdezi őszintén, hogy mi lesz a jele annak, hogy én harmadnapra az Úr házába mehetek. Mert az Úr először ezt is ígérte neki, hogy meggyógyulsz, harmadnapra az Úr házába mész, majd a Királyok könyve leírásában utána van, hogy és még tizenöt esztendő kapsz tőlem. Itt az ézsaiási kijelentésben nincs is a harmadik nap vagy harmadnap, csak ennyi: „Mi lesz a jele, hogy fölmegek az Úr házába?”

Az is fontos tény, hogy vannak olyan igemagyarázók, konzervatív igemagyarázók, akik úgy látják, hogy ez a 21-22. versek igazából lehet, hogy másolási hibaként vannak itt csak a végén, mert inkább oda kéne tenni, ahol a Királyok könyvében a történetleírás szerint vannak. Jelzem, hogy ez olyan írásmagyarázóknak a gondolata, akik a Szentírást tekintélynek tartják és érzik ennek a furcsaságát vagy nehézségét, ahogy így itt szerepel a prófétai kijelentésben.

De hadd erősítsem meg azt, hogy milyen jó, hogy itt szerepel. Nem másolási hiba van itt a Szentírásban, hanem az látszik, hogy Ézsaiás próféta ki-

jelentése, amit az Úr Lelkétől kap, és az Úr az ő népét Ézsaiás idejében akarja bátorítani, vigasztalni, erősíteni. Pontosan azzal a ténnyel, hogy Ezékiás kérése itt van, jelkérese itt van leírva eseményként. De ez hangsúlyos, mert beteg lesz, csodálatosan meggyógyítja az Úr, még jelet is ad, mondja az Úr itt az igében, ahogy említettem már, a gyógyulás utáni imája is jelzi, hogy milyen hatalmas csodát élt át lelkileg is. A hívő király a helyén van, megtisztult, felszabadult, boldog.

És a történet leírásában, ami prófétai kijelentés, tehát ez prófécia, ez prófétánál olvasható történeti eseményleírás, mégis utána két versben elmondja, hogy Ézsaiáson keresztül az Úr Ezékiást úgy is bátorította, erősítette a hitében, hogy a kor szokása szerinti gyógymódot alkalmazták rajta. Itt a 38. rész leírásában az Úr szava, bátorítása, jele, amit adott neki, megígért, azt be is teljesítette, Ézsaiáson keresztül pedig még egy különleges, természetes, szokásos gyógymód alkalmazása, és Ezékiás ezután kéri a jelet itt a történet leírásában. Ilyen sorrendben viszont furcsa az egész. Hát, ha kapott jelet az Úrtól, akkor miért kell jelet kérni? Meg is gyógyult már. Minden arra mutat, hogy ő felszabadult lelkileg is, fizikailag is. Miért kell jelet kérni?

Én megmondom, amikor ezt a történetet így itt olvastam, nekem furcsa is volt mindig, hogy hogyhogy ez így van, miért van itt: „És mondá Ezékiás: Mi lesz a jele, hogy fölmegegyek az Úr házába?” Nem tudom, ha olvastátok, emlékeztek-e, hogy erről kifejezetten beszélt az imádságában, amikor ezt mondta, és nem is egyes számban hangzik: „Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban az Úrnak házában!” Egy boldog hitvallás, egy boldog örvendező, és nemcsak én akarok énekelni, hanem a többiek is, akik tudják, hogy nekem mit jelent a gyógyulás, az Úr szabadítása. Utána pedig: „Mi lesz a jele, hogy fölmegegyek az Úr házába?” Hát, ha ő arról énekel is, hogy az Úr házában mit csinálunk, akkor hogyhogy jel kell arra, hogy felmenjek ugye harmadnap múlva – a Királyok könyve adatai szerint.

Ha nem negatívan értékeljük ezt a jelkérest, akkor is el kell mondani, hogy egy biztos, hogy amikor a hívő ember – és Ezékiás lelkileg is helyreállt nemcsak testileg gyógyult meg, lelkileg is helyreállt –, jelet kérve tud bízni az Úrban, ez bizalom. Ez nem kérdés. Gondoljatok Gedeonra. Gedeon hányszor kért jelet az Úrtól? Sokszor. De akkor is az Úr eszköze lett és az Úr is erősítette a bizalmát. Így kezdtem a mondatot: ha nem negatívként értékeljük ezt a jelkérest, akkor is elmondható, hogy lehet úgy is bízni az Úrban, hogy kérjük vagy várjuk a jelet – ha elvárjuk, az már egy picit nehezebb – mert úgy érezzük, hogy könnyebb lenne, Uram, úgy bíznom benned. De itt már lelepleződik a gondolatmenetemben is, hogy azért mégiscsak az egész biblia alapján, és e történetek is ezt jelzik egyértelműen, az Úrba vetett bizalom erejét az mutatja igazán, hogy akkor is tudom, hogy ki az Úr, tudom, hogy mit ígért, tudom, hogy mit tett, át is éltem ezt az ő cselekedetét, ha jel nélkül, bármi-

lyen más jel nélkül is, tudom, hogy bízhatom benne. Egyedül az Úrban bízni, akkor is, ha nincs jel.

A hitben járás, a hívó életben az engedelmesség jel nélkül, jel kérése nélkül még inkább mutatja azt az alázatos, egyedül az Úrra hagyatkozó gyermeki bizalmat, ami Ezékiás életében ott volt, és ott lehet most is, amennyiben nem negatívan értékeljük ezt a jellemzőt. Csak a folytatás miatt mégis lehet negatívan is értékelni. Mert a folytatásban mit látunk? Ezékiás meggyógyult és a babiloni király – a kortörténetből tudjuk – föllázadt többször is már Asszíria ellen. Két nagyhatalom egymás ellen.

És Ezékiáshoz levelet küldött, itt ézsaiási leírásban azt olvashattuk: „Abban az időben levelet és ajándékot küldött a babilóniai király, Meródák Baladán, Baladán fia, Ezékiás királyhoz, mert hallotta, hogy beteg volt és meggyógyult.” A másik helyen az is ott van, hogy a jel is érdekelte volna, de hogy milyen jel is volt, ami ebben a gyógyulásban benne volt. De nem az a jel, amire itt Ezékiás utal, hanem a másik, hogy tíz grádiccsal visszament a napórán a fény árnyéka. És azt látjuk, hogy Ezékiás nagyon örül ennek a látogatásnak, ami a kapcsolatok szempontjából elfogadható, de a nagy baj ott jön, amikor kiderül, hogy Ezékiás büszkén, hiú módon elkezd mindenét megmutatni – erről olvastunk ma a kalauz szerint. Mindenét megmutatni. És ez az egész nagyon furcsa.

És mivel Ézsaiás jön, mert küldi az Úr, az Ézsaiás szavain keresztül lelepleződik, hogy valami nagyon nincs rendben Ezékiás életében. De ez az egész élethelyzet ugyanaz: meggyógyult a bajából, lelkileg is helyreállt, a hívó ember a helyén van, a király a helyén van a hívó élet szempontjából is. Jelet kért az Úrtól, a folytatásban pedig kiderül, hogy most meg már büszke, és a Krónikák 2. könyve 32. részben, ahol szintén szerepel ez a bibliai történet – rövidebben, de nagyon hangsúlyosan –, ott ezt a szót használja is a kijelentés, hogy felfuvalkodott. Ezékiás felfuvalkodott, amiből meg kellett magát aláznia. De nemcsak neki, hanem a népének is. Felfuvalkodottság, büszkeség, hiúság – a nép is ilyenné lett, de elsősorban Ezékiás.

Így a 38-39. részeknek a bibliai összefüggései, meg a történések menete, éppen ahogy Ézsaiásnál látjuk, teszi lehetővé, hogy ezt a 22. verset valamilyen értelemben negatív módon is értékeljük a jelkérés szempontjából. Mert szeretném kiemelni nektek: nem tiltja a Szentírás azt, hogy jelet kérjen az Úr népe vagy az Úr embere. Vannak helyek, ahol kifejezetten az Úr mondja is ezt. De a bibliai kijelentésben látjuk azt is, amikor viszont nem volt helyénvaló a jelkérés.

Ti hogy értékelitek Péter apostolnak a jelkérését akkor, amikor az Úr Jézus megközelítette őket a tengeren járva, nagyon féltek először tőle, amikor Jézus mondta a híres válaszát: „Bízzatok; én vagyok, ne féljete!” És utána mit is mondott Péter neki? „Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken.” És az Úr Jézus kihívta.

Én most csak így fölteszem kérdésként, nyugodtan magatokban gondolatok végig, adjatok választ, hogy Péternek ez a „Uram, ha te vagy”, akkor mondd, hogy én is mehessek – utána Péter ment. Az más kérdés, hogy volt egy helyzet, amikor aztán mégiscsak elsüllyedt, de akkor is az Úr Jézus segítette. Péternek ezt a jelkérését – „Uram, ha te vagy...” – ezt negatívan vagy pozitívan szoktátok értékelni, mikor ezt a bibliai történetet olvassátok? Vagy amikor olvastatok kommentárt, írásmagyarázatot ehhez a történethez Péter esetében, akkor esetleg miről olvastatok a kommentáríró megjegyzései fényében?

Vagy hogyan értékeljük, amikor Pál apostolt az Úr Lelke egyértelműen Jeruzsálembe küldi, ott a harmadik missziói útja után, aztán ahogy megy Jeruzsálem felé, egyre több gyülekezetben fájó, féltő szeretettel próbálják meggyőzni arról, hogy ne menj Jeruzsálembe, ha ezek a jelek, ezek az események történnek. Még próféta is jött, aki valamit csinált ott a gyülekezet előtt, egy bizonyos jelet mutatott, és megmondta, hogy ez fog történni az apostollal. A gyülekezet egyből negatívan értékelt mindent: – Ez biztos azért van Pál, hogy az Úr most ezzel azt mondja neked, hogy semmiképpen ne menj Jeruzsálembe. És Pál szívét betölti egy nagyon mély szomorúság: – Miért fájdtjátok a szívemet, hát én meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben, nemhogy odamenni! És a végén ott van: és akkor megnyugodtunk, mert megértettük, hogy ez az Úr akarata. De ott Pállal kapcsolatban is még a prófétai cselekedet is mutatott valamit egyfajta jelként. Nem Pál kérte, hanem ahogy a gyülekezet értékelte.

Ezzel a két újszövetségi példával azt akartam elétek hozni, hogy van, amikor jelet kérnek az újszövetségi hívő emberek is, vagy akár többen is. De az egész Szentírásból egyértelműen látszik, hogy ha jelkérés nélkül bízunk az Úrban, az mégiscsak nagyobb alázatot és gyermeki bizalmat jelent.

A gyógyulás szempontjából eszembe jutott, hogy hála az Úrnak, én nagyon nem voltam beteg gyerekkoromban olyan súlyosan. De ha a bátyáim betegek voltak, és egyszer megtörtént, hogy olyan beteg volt valamelyik bátyám, hogy inkább a doktor urat hívták ki a szüleim. És én magam is úgy éltem át, hogy ott mindegy, hogy a doktor úr mit fog mondani, mit csinál, minden rá van bízva, minden úgy fog történni, ahogy ő mondja. És a szüleimen is ezt láttam. Mert ő a doktor, ő tudja, hogy most ebben a helyzetben mit kell tenni, és minden rá volt bízva.

És ez a gyerekkori emlékem azért maradt meg nagyon, mert én azóta is, én már azóta voltam, hogy doktorhoz mentem, mert volt, hogy voltam súlyosabb állapotban is, mikor a gyomrommal bajok voltak, de arra emlékszem, hogy bármit, amit a doktor úr akkor mondott, én nem kezdtem el kérdezgetni, hogy de mi van, ha... Hanem: ő tudja. Bár úgy tudom, hogy manapság lehet, hogy az orvosok örülnek annak, ha a betegek elmondják a véleményüket, hogy mit éreznek. De abban biztos vagyok, hogy ha egy orvos valamit mond

a betegének, hogy 2-3 nap múlva ez lesz, igen ám, de mi van holnap, vagy ha elkezdenék így kérdezgetni, annak nem örülne az orvos, hogy: hát nem tud megbízni abban, amit mondtam? Hogyhogy kérdez, hogyhogy valamit igazolni kell még? Hát ő a szakember, tett is valamit, mondott is valamit, bízom-e benne, és ez látszik a viselkedésben. Ez még inkább igaz az Úrnál.

„Mi lesz a jele, hogy fölmegegyek az Úr házába?” A Királyok könyvéből tehát, ahogy tudjuk, az Úr ezt az előtt mondta neki, hogy majd felmegy harmadnap múlva az Úr házába, mielőtt még azt jelentette volna ki, hogy tizenöt évet kapsz még az életedből. Így számomra még inkább ez a kérdése Ezékiásnak inkább negatív jelleget hordoz. Neki nem is az a fontos ezek szerint, hogy tizenöt évet kap az Úrtól, hanem most mi lesz, most a harmadik napon, hogy hogy is lesz ez az egész.

A gyermeki bizalom alázatos. A 39. részben megdöbbenő ezt látni, hogy hogyhogy a lelkileg is helyreállt hívó király ennyire felfuvalkodott lett. Mi az oka? És igazából nem tudjuk. A bűnnek nincs logikája. A büszkeségnek, hogy miért vagyok büszke hívó emberként is, vagy miért vagyunk büszkék esetleg, mint hívó közösség, ha azok vagyunk – ennek nincs logikája. Ez a szörnyű, hogy itt nagyon minimális váltoátállítás, és máris nem az az alázatos gyermeki bizalom, hanem egyszerre csak már az Úr számonkérése, meg már az Úr el is van felejtve, vagy esetleg: Uram, én akkor tudok most már inkább bízni benned, ha azért valami jelet is adsz. Ha nem adsz jelet, akkor az probléma. Miért nem adsz jelet? Hát megtehetnéd!

Az Úr Jézus számára is, emlékeztek, hogy az ellenfelei állandóan azt mondták, hogy: mutass jelet – pedig ő mennyi jelt tett már. Ott az, kifejezetten hitetlenség volt. Az nagyon szomorú, hogy Jézusnál a jelkérek, Jézus esetében a vezetőknek, különösen a vezetőknek a kőkemény hitetlenségét mutatta.

Ezékiás számára ez a hitetlenség a büszkeség miatt, ez a 39. részben leírtak alapján látható. Ebből neki meg kellett szabadulnia. És olyan jó azt olvasni a Krónikák könyvében – ahogy mondtam –, hogy megalázta magát. Megalázta magát az Úr előtt, mert felfuvalkodott lett, ő is meg a népe is.

Csak hogy ha ő helyre is állt, de ahogy hallottuk itt a 39. részben, azért következménye lett annak, amit ő felfuvalkodottságában, büszkeségében, hiúságában tett. És látszik, hogy Júda el fog vitetni a fogságba. Egyszer minden kincs, minden érték, amit láttak a babiloni követek, el fog vitetni Babilonba, Babelbe. Ezért olyan szomorú történeti leírás Ézsaiásnál is a 39. részben leírtak.

És így hadd mondjam nektek a folytatás miatt, hogy Ezékiás jelkérese, amennyiben negatív, és erre több ok is van, hogy mondhatjuk, hogy igen, az a minimális váltoátállítás lehet a próféta kijelentés szempontjából, nem tud mégsem az Úrban bízni, pedig még imádkozott is erről. De nem. Valami miatt akkor és ott neki ez fontos lett. Aztán valamennyi idő eltelik és most már

büszke. Nem alázatos gyermeki bizalom az Úrban, hanem az Úr nélkül is büszkén megmutatni, ki vagyok én, mi mindent kaptam Júda királyaként. És amikor a prófétai kijelentés leleplezi őt, elhangzik a fenyegető ítélet Ézsaiás szavain keresztül, akkor a végén Ezékiás megszólal, és hallottuk: „Jóságos az Úrnak beszéde, amelyet te szóltál! És monda: Csak napjaimban legyen béke és állandóság!”

Vannak írásmagyarázók, akik ezt a kijelentést csak negatívan értékelik, hogy itt is látszik, hogy ő csak magával törődik. Nem gondol másokra – csak az én életemben legyen békesség –, és csak negatívan értékelik. Mások azt is kiemelik, hogy azért ezzel vigyázni kell, hogy valóban csak negatív-e, és én is inkább ezt szeretném a szívetekre helyezni: benne lehet az is, hogy Ezékiás – hiszen a Krónikák könyvéből tudjuk, megalázta magát –, elismeri, hogy igen, méltó vagyok, méltó a nép az ítéletre, de az Úr megkegyelmezett, az Úr kegyelmes. Meg a mi időnkben békesség és állandóság, szilárdság lehet. Tehát ha az Úr ítél is, de az ítéletét még késlelteti, amiből az következik, hogy mi megtapasztalhatjuk a békességet. De Ezékiás is tudhatta hívó királyként, hogy ez a békesség, amiről itt beszél, nemcsak az ő napjaiban lesz, hanem éppen Ézsaiás próféciáin keresztül, amik korábban elhangzottak már, nagyon jól tudhatta, hogy még ha el is viszik Júda népét a fogságba, ott az Úr akkor is a népén meg fog könyörölni. Azok a kijelentések, amiket Ezékiás ismerhetett a korábbi ézsaiási részekből, fejezetekből, számára ezt lehetővé tették.

Ami pedig ennek a történetnek a mi számunkra levő legszemélyesebb üzenete lehet: Ezékiásnál így mondtam nektek, hogy számára lehetőség volt, és ő ismerhette, hiszen hát hallotta Ézsaiást, vele élt, ő nagyon jól tudta, hogy rajta keresztül az Úr mit adott. De nekünk meg mit ad az Úr ebben a prófétai kijelentésben, így a 38-39. részekben leírtak alapján? Ezekkel a kijelentésekkel akarja felvezetni a 40-66. részek igei üzenetét. Az 1-39. rész a nagy mű első nagy fejezete, a 40-66. részek Ézsaiáson keresztül a nagy műnek a második nagy fejezete.

Ezékiás központi személy. Ezékiás jelt kért. Az ő személyes életében ennek voltak negatívumai. Nagyon súlyos volt, hogy a minimális váltóátállítás után nagyon súlyosan vétett, de az Úr akkor is megmaradt annak, aki Ezékiás számára is. Ezékiás idejében még nem jön el a fogság ideje. AsszírIA jött majd – ezért fontos, ahogy mondtam, a 36-37. részek időileg később történnek. Jön az asszír sereg, őt is az asszír király, Szanhéríb el akarja vinni, Júdát is a fogságba, de nem engedi az Úr. Csak az izraeli országrész vitétt el a bűnei miatt. Nem, Júdát még az Úr megtartotta. De majd Júda is elmegy fogságba, az majd babiloni lesz. Erre is utalt már a korábbi fejezetekben, de csak utalt. A 40. résztől kezdődően pedig bemutatja az Úr, hogy miért is van szüksége az ő ószövetségi népének arra a szabadításra, ami a babiloni fogságból való szabadítás nagy üdveseménye.

JELET KÉRNI VAGY AZ ÚRBAN BÍZNI

Úgy vezeti föl a következő részeket, a kijelentéseket az Úr, hogy bemutatja, hogy: nézzétek meg Ezékiást, ő is milyen. Nagyon mélyen hívó király, de van, amikor jelet kért, és úgy tűnik, hogy jobb lett volna, ha nem teszi. Az Úr akkor is valamit tett, az Úr akkor is megmutatta, hogy ő milyen és kicsoda. Ezékiás király személye azt hirdeti: az Úr még az ószövetségi népe ítéleténél is kegyelmes, és nem engedi az ő népét, Júdát nem engedi bántani. Még nem. Most még békesség. de amikor bánthatják Júdát, mert az Úr nemcsak hogy megengedi, hanem akarja, mert így akarja helyreállítani őket, ahogy Ezékiást is helyreállította, akkor meg megtartja őket.

Ne felejtsetek el, hogy Jeremiáson keresztül az Úr a fogságba vitt, babiloni fogságba vitt Júda népét, meg vezetőit is úgy bátorítja és vigasztalja, hogy: én tudom, hogy mi a tervem veletek, békességet és nem romlást tervezek. Úgyhogy ott a fogságban is éljétek, házasodjatok, szülessenek gyermekeitek, éljétek az életeteket a fogságban, mert nekem megvan a tervem veletek. De ott is megtartalak.

Számomra így lett igazán teljessé ennek a két résznek, és Ezékiás jelkézésének az üzenete. Inkább negatív csengésű az ő jelkézése. Abban mindenképpen negatív, hogy kellett a jel neki, hogy igazán bízzon az Úrban, ez mindenképp negatív jellegű. Az alázatos gyermeki bizalomnak nem kell a jel.

Jézus is ezt élte meg. Persze ő tökéletesen. Jézus mikor mondta a mennyei Atyának, hogy: mi lenne, ha... Mikor beszélt a mennyei Atyával úgy, hogy történhetnének másképp is az események, ha a mennyei Atya valamit akarna? Vagy amikor arról is beszél, hogy lehetne kérni, hogy nem tudom, mennyi angyal jöjjön, hogy segítsen neki. Neki is lehetett volna más út. Csak az Úr Jézus – és ebben Ezékiástól mindenképpen különbözött – gyermeki bizalommal azt akarta, azt érezte a legjobbnak maga számára is, amikor végiggondolta az értelmével, istenemberi értelmével, akkor ezt látta a legjobbnak, hogy minden úgy legyen, ahogy az én Atyám akarja, mert így lesz a megváltás teljes, így lesz békesség és állandóság mindazoknak, akikért jött az Úr Jézus. Alázatosan vállalta a mennyei Atya tervét és akaratát.

Ézsaiás próféciája a 38-39. részekben az Úr Lelkétől vezetve azt hirdeti, hogy lehet, hogy Ezékiás király nem volt a helyén mindig. Lehet, hogy volt hibás döntése, mert éppen nem bízott az Úrban és nagyon büszkévé lett. De őt magát is az Úr helyreállította. Itt viszont a kijelentésben azt látjuk, hogy így akarta megmutatni az Úr, hogy a folytatásban akkor nézzétek meg, milyen szabadító is vagyok én, amikor még egy ilyen király hibás döntései, vétkei, bűnei miatt is szenvedő népem egyrészt megtartatik, az asszír sereg nem bánthatja őket, aztán amikor a babiloniak jönnek, akkor is megtartom őket. Aztán pedig eljött az Úr Jézus, a messiási időszak, és kiderült, hogy tényleg az Úr mindent elvégzett.

Olyan jó, hogy nekünk is a békesség, az állandóság nemzeti tragédiák vagy személyes életünk akár életveszélyes, halálos beteg állapotában is az Úr

az Úr, és bízhatunk benne. És így imádkozhatunk magunk is, vagy másokért. És hadd mondjam újra: még jelet is szabad kérni az Úrtól, ő nem tiltja. Ha viszont azt érteti meg, hogy ne a jelet várjuk, hogy bízzunk benne, hanem inkább, ahogy Jézus is tette, tekintsünk órá, akkor így tegyünk. Mert az Úr mindig tudja, hogy mi a terve velünk és ő békességet akar övele és egymással.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, áldunk, hogy Ezékiás életében is te olyan világosan megmutattad, hogyan gondolkodik, hogyan szól, hogyan cselekszik, amikor a helyén van, mert teljes mértékben bízik benned. Köszönjük, hogy még jelet is adtál neki is, mert ez tartottad fontosnak. És hálát adunk, hogy a jelkére kapcsán mindenképpen intő üzenetet is adsz nekünk, ugyanakkor bátorító és vigasztaló is.

Köszönjük, hogy az ő életéhez kapcsolódóan mutattad be az ézsaiási kijelentésekben, ki is vagy te megtartó Istenként. Áldunk, hogy már az ő idejében is meghirdetted, milyen lesz majd a babiloni fogság, mikor is jöhet az el, és köszönjük, hogy jó előre szabadítást ígértél, megtartatást. Majd amikor olvassuk ezeket a fejezeteket a folytatásban, kérünk arra, lássunk így téged és merjünk alázatos gyermeki bizalommal bízni tebenned meg reménykedni is.

Segíts így imádkoznunk másokért is. Imádkoznunk népünkért, vezetőinkért, a kárpátaljai drága szeretteinkért. És köszönjük neked, hogy így imádkozhatunk most is, hogy vess véget a háborúnak, hogy az orosz és az ukrán nép között ismét legyen békesség a szó legteljesebb értelmében.

És köszönjük neked, hogy meghallgattad és meghallgatod mindig imádságunkat, amikor súlyos beteg testvéreinkért is könyörgünk, akik halálos betegség terhét hordozzák. Köszönjük, hogy hallhattuk az igehirdetésekből, hogy a meghalás az nyereség, és a halál megmarad ellenségnek és köszönjük, hogy Jézus legyőzte. Arra kérünk, hogy ezzel a reménységgel, hittel imádkozzunk beteg testvéreinkért is mindig.

És kérünk arra, hogy a mi személyes életünk mostani kérdéseiben, akár bajaiban, problémáiban is, ha úgy akarod, akkor adj jelet, hogy még jobban bízzunk benned. Az igehirdetés üzenete miatt hadd kérjük, jelkére nélkül is hadd tudjunk benned bízni, Atyánk. És köszönjük, hogy te tudod, hogy mi a terved velünk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért.

Ámen.

Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.

1Péter 5,6-7

479. ének

1. Hin-ni ta - níts, U-ram, kér - ni ta - níts!

Gyer-me-ki, nagy hi-tet kér-ni ta - níts!

In-dítsd fel szí - ve - met, buz-dul-jon fel, ne-ked

Gyűj-te - ni lel - ke-ket! Kér - ni ta - níts!

2. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! / Lélekből, lelkesen kérni taníts! / Üdvözítőm te vagy, ésszt, erőt, szívet adj. / Lelkeddel el ne hagyj! Kérni taníts!
3. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! / Gyorsan elszáll a perc: kérni taníts! / Lásd gyengeségemet, erősíts engemet, / Míg diadalt nyerek: Kérni taníts!
4. Hinni taníts, Uram, kérni taníts! / Jézus, te visszajössz: várni taníts! / Majd ha kegyelmesen nézed az életem: / Állhassak csendesen. Hinni taníts!